

MAREK LENNER

V TIENI HAVRANA

Marek Lenner

V tieni havrana

Obálka: Dominik Trusina

Korektúra: Tomáš Čačko

ISBN: 978 – 80 – 570 – 1013 - 5

Úvod

Mladé dievča si sadlo na drevenú lavicu vo veľkej, kamennej sále. Stropy boli vysoké a aj keď v jej strede horel veľký krb, nikto nemohol povedať, že by mu bolo teplo. Každý si pomáhal ako mohol. Niektorí, zväčša deti, sa zakrývali hrubými plachtami, iní si dopomáhali čarovnou tekutinou, ktorá vedela zahriať, ale aj pomotať hlavy. Život nebol jednoduchý, ale málokto poznal iný, aby mohol porovnávať. Dievča nebolo plnoleté, bližšie malo k dieťaťu. Jej útle telo však prekvapivo nepasovalo k jej rozhodnému správaniu a zvučnému hlasu. Bolo neprehliadnuteľné. Napriek tomu, že k veku by to nikto neuhádol, ulialo si trochu vína a pozrelo na ľudí, ktorí sedeli pred ním. Napäto čakali, pretože život vonku bol pre nich veľkou neznámou. Bol opradený príbehmi, snami a túžbami, ale na druhej strane predstavoval aj veľké nebezpečenstvo, ktoré bol ochotný akceptovať málokto.

„Dobre, dobre, ešte chvíľku a začneme. Stále niektorí prichádzajú a mne sa to nebude chcieť rozprávať dvakrát. Keď vás prestane baviť príbeh, víno vraj zaberie vždy.“

Ani to nedopovedala a pristúpil k nej muž. Nie vysoký, životom ošľahaný chlapík s iskrou v očiach. Vzal jej víno z ruky, napil sa z neho a posadil sa vedľa nej. Započúval sa do zvučného, detského hlasu a uprel svoj zrak na mladé dievča. Predpokladal, čo bude nasledovať. Na jeho tvári sa vyčaril malý, záhadný úsmev. „Nemal by som začať predsa len ja?“

Dievča sa namosúrene otočilo a zabodlo svoj pohľad do muža, ktorý jej pred chvíľkou uchmatol víno. Rešpektovala, že ten príbeh nebol jej. Ale ona ho poznala takmer naspamäť! Bola netrpezlivá. Prišlo jej nefér, ak jej ktokoľvek chcel skákať do rozprávania. Aj keď šlo o hlavného aktéra celého príbehu.

„Tak dobre! Ale nie, že to povieš celé.“

Obecenstvo v napätom očakávaní stíchlo, vraj ten začiatok je ako sen, nedá sa mu uveriť a nik si ho nevie predstaviť. V tlmenom svetle a tichu zazneli prvé slová rozprávania muža, doplnené o jasný hlas netrpezlivého dievčaťa.

Sen

Tmavá noc, rovnaká ako každá iná. Izbu osvetľuje len slabé svetlo mesačného svitu, predierajúceho sa cez nedokonalo zatiahnuté závesy. Izba, slúžiaca ako spálňa, je moderne zariadená. Žiaľ, výrazne poznačená životom slobodného, pôžitkárskeho muža. Primárnym prvkom je ťažká dubová posteľ, nachádzajúca sa v strede miestnosti. Každopádne, táto izba je mojím najobľúbenejším miestom. Práve tu často pracujem, oddychujem alebo vykonávam rôzne druhy viac či menej neviazanej zábavy. Pri zariaďovaní bytu som venoval najviac pozornosti práve posteli. Matrac musel byť tvrdý, aby mi vyhovoval v mojich občasných fyzických aktivitách. Na druhej strane dostatočne pohodlný, aby som mohol v akejkoľvek polohe tráviť najviac času práve tu. Spálňa a kúpeľňa sú tak dve najdôležitejšie miestnosti v mojom byte. Na druhej strane, treba podotknúť, v dvojizbovom byte.

To, čo bolo pridané výbave môjho bytu, však nezachráni skutočnosť, že tu jednoznačne chýba ženská ruka. Teda, minimálne mi to všetci hovoria. Mne nechýbala!

Jediná ženská ruka, ktorá sa tu kedy mohla naplno prejaviť, bola moja architektka. Sám som bol možno až príliš lenivý, či zanietený do iných aktivít, aby som sa venoval zariaďovaniu svojho bytu. Apropos, pri dnešnom pohľade vôkol seba ten krok neľutujem. Byt zariadila bravúrne.

Ak chcela neskôr akákoľvek iná žena preukázať svoj rukopis na mojom byte, podarilo sa len to, čo sa dá pri prvej, maximálne

druhej návšteve. Zanechať pár šálok, vankúšik, pelech pre psa. Niektorým sa podarilo potrafiť aj vhodnú knihu či uterák. Nič viac, nič menej. Z úcty k spomienkam som ich nevyhadzoval, predsa len nie som sviňa. Rodinný život odo mňa našťastie nedostali. Teda, v tom momente som to vnímal ako „našťastie“. Nikdy som nebol žiaden krásavec, avšak dával som im to, čo potrebovali.

Moje oči a uši im venovali celú pozornosť. Nalial som nám obom pohár vína a počúvajúc ich som im dal pocítiť, že konečne stretli niekoho empatického. Dokonca to mohlo pôsobiť, že stretli niekoho výnimočného. Teda, v ich očiach a v daný moment.

Niekoho kto ich vypočuje, pochopí, pohladí a môže s nimi začať nový začiatok. Akurát, že z môjho ponímania bol krásny príbeh ten, ktorý mal začiatok, koniec a hlavne netrval dlho. Bol som len dostatočne trpezlivý a uvedomelý. Od začiatku mi však bolo jasné, že keď sme zašli tak ďaleko, už stačí len vydržať a nič nepokaziť. Zbaliť ženu nebolo nič zložité ani pre takého muža ako som bol ja. Nebol som vysoký, ani športovec. Výzorovo absolútny priemer zo všetkých priemerov. Možno by sa to dalo nazvať aj podpriemerom, ale nebudem sa haniť.

Ďalšie ráno pri vytriezvení som štandardne hľadal pivo, v horšom prípade mi stačil aj vínný strek. Moja návšteva hľadala svoj stratený rozum a toho milého empatického gentlemana, ktorého stretli včera večer. Postupne sme si vždy uvedomili, čo bude nasledovať. Teda, ja som to vedel už dopredu, dievčatám to došlo neskôr. V rámci všetkej úprimnosti musím podotknúť, že ráno som mal výčitky aj ja. Naozaj som bol empatický a naozaj ma trochu trápilo to, ako to celé skončilo. Ale iba trochu. Podvedome som sa tešil na „nový príbeh“ s novým obsadením.

Každopádne, môj pohľad na moje kráľovstvo je iný, ako puntičkárskych úchylov. Aj keď každý hľadá svoje šťastie inde. Ja sa vo svojom kráľovstve cítim naozaj dobre a dovoľm si povedať veľmi priamo: *Som šťastný a nechcem žiadnu zmenu!* Krása bytu by mala

mať sama o sebe iné parametre, ako to, či mi niekde visí ponožka, alebo som so svojimi použitými trenkami netrafil práčku a nechal som ich na gauči. Všetko má svoje miesto a tak je to správne. Proste, v živote sa stávajú horšie veci, ako to, že jeden solídny chlap nemá každý deň upratané. Alebo žeby žiadny deň? Áno, nie som ideálny a áno, sám si to uvedomujem a niekedy mi je z toho smutno. A potom, do toho znova padnem, pohár k poháru. Flaša ku fliaške... a tá chuť, ktorá do mňa vstupuje. Jedným slovom – neopísateľná. Upokojujúci moment môjho života. Priestor na rozjímanie, oddych. Či už na žiaľ, alebo na radosť, proste vhodné na každodenné požívanie. Takmer ako ovocie a zelenina, len s lepšou chuťou. Áno, niekomu môže napadnúť, že s tým mám problém, ale veď sa o tom všade píše a hovorí a predsa len na niečo umrieť musím nie?

Takže len na uistenie, poriadok je tým posledným, čo mám v hlave. Moje meno je Pascal a vo svojich 31 rokoch si žijem svoj sen, alebo sen niekoho iného? Možno nakoniec nočnú moru. Ťažko povedať, zbytočné sa zamýšľať. Dnes je jeden z klasických víkendov. Minimálne klasická sobota, z ktorej som väčšinu času prežil flákaním sa vonku. Noc úspešná nebola, nikoho zaujímavého sa mi nepodarilo presvedčiť na „romantickú večeru o dvoch chodoch“. Kde by prvým bolo pár pohárov vína a druhým v lepšom prípade sex a v horšom obvinenie z pokusu o znásilnenie.

Každopádne, už dávno som sa zmieril s tým, čo mi raz povedala kamarátova manželka: „Pascal Ty nikdy nebudeš schopný normálneho vzťahu.“ Toto posolstvo ma natoľko zasiahlo, že som si ho vzal k srdcu a pevne sa ho snažím dodržiavať.

Dnešok nie je ničím výnimočným, ležiac krížom na posteli sa snažím dočerpať aspoň pár percent z mojej totálne vybitej energie. Periny sa ani nesnažia tváriť upravene. Nie, že by sa to dalo. Keď som do nich nahý spadol, mohol som byť vôbec rád, že som trafil posteľ. Občas sa mi stalo aj to, že som sa zobudil vedľa nej a keďže mi nikdy nechýbal koberec, bolo mi chladno. Dopadlo to tak, že som chodil cikáť každých pätnásť minút. To, že vedľa posteľe skončilo všetko

moje oblečenie aj s topánkami je kúskom šťastia. Nevadí, hlavne že mám aspoň trochu času a priestoru na doplnenie toho mála cennej energie. Niečo mi našepkáva, že ju možno budem potrebovať. Žeby sa v blízkej budúcnosti objavila nejaká spanilá princezná? To som tiež rád používal ako svoj trik. Do toho malého telefónneho prístroja si každú uložíš ako „možno princezná“ a potom ju len poprosíš, aby ťa prezvonila, keď nemáš telefón po ruke. Keď zbadá svoje pomenovanie bude unesená, veď aký si sladký a ona môže byť tvojou princeznou. No veď a ktorá by nechcela? Dobré, uznávam. Nezabralo to na každú, ale občas to pomohlo.

Prebudenie však neprichádza za svitania. To by som chcel asi príliš. Pocit, na ktorý sa zobúdzam do tmavej noci, je pocitom, ktorý pozná každý, kto občas siahne na dno pohárika. Aby som bol presný, siahne na plný pohár a dno už nechá dnom. Nejde o nutnosť močiť. Je to hrozný smäd. Vypil by som cisternu. Rozbitý, ležiac tvárou k posteli však silne zvažujem, či sa mám postaviť a ísť pre pohár vody. Bojujem sám s vlastnou hlavou.

„Kurva, keby som mal vodu aspoň pri posteli, prečo mi to skôr nenapadlo.“ Nechcelo sa mi vstať, no na druhej strane som bol taký smädný, že som potreboval niečo vymyslieť.

V tom som dostal skvelý nápad. Vedľa posteľe, na poličke, sa niečo zalesklo. Bol to takmer plný pohár. Nádej, ktorá znamenala možnosť lenivého hasenia smädu. Načiahol som ruku, no uvedomil som si, že to takto nepôjde. Musel som vyvinúť ďalšiu aktivitu. Kurník, ako strašne sa mi nechcelo. Nemal som však na výber, smäd je smäd. Nasral som sa a tulením pohybom som sa prisunul k svojej živej vode. Nebolo toho veľa, ale predsa. Pocit čistej, chladivej vody, ktorá sa dotýka môjho jazyka a pomaly mi preteká hrdlom bol naozaj veľmi príjemný. Akoby som strávil týždeň v horúcej púšti a našiel som studňu. Aj to málo vody mi spravilo veľmi príjemný moment. Nič iné ma nezaujímalo. Keby mi vedľa hlavy vybuchla bomba, bolo by mi to jedno. Mal som svoju trochu vody. Bodaj by jej bolo viac.

Človek by si myslel, že to, čo mi bude naozaj chýbať, je spánok. Že znova zavriem oči a zobudím sa až na dotieravé lúče slnka útočiace na moje ospalé oči. Žiaľ, človek mieni a jeho telo mení... Snaha o únik do snovej reality sa nekonala. Namiesto toho po niekoľkých únavnýchprehodeniach zo strany na stranu som uznal, že treba zmeniť plán a spánok odložiť na vhodnejší čas.

Posadil som sa na okraj postele. Nohy som si pomaly pokladal na zem s očakávaním, na čo dotykcom nad'abím. Trefa! Kôpka špinavého oblečenia mi vytvorila príjemný štít pred agresívnym chladom mojej drevenej podlahy. Načo niekto potrebuje koberec? Ďakujem, ja si ho neprosím.

S pevným krokom som odhodlane vykročil smerom k balkónu, ktorý sa nachádzal presne oproti vstupným dverám do izby. Jedinou prekážkou na priamy prechod bola posteľ, ktorú bolo nutné obísť. Po absolvovaní tejto peripetie som pomaly docupital na balkón s dvomi podliatinami a niekoľkými vulgarizmami, ktoré som použil na uvoľnenie napätia. Hold, pevný krok je niekedy taký bezohľadný, že nedokáže uhnúť ostrým rohom drevenej postele.

V momente, keď ma objal večerný chlad ma striaslo. Natiahol som sa k záhradnému stolíku na balkóne. Inak tiež nerozumiem, prečo sa volá záhradný, keď na tret'om poschodí na tom malom balkóne žiadnu záhradu nemám. Odokryl som kryt zo stolíka a vytiahol teplú deku, do ktorej som sa rovno zabalil.

Oči behali po celom balkóne s cieľom nájsť odloženú whisky. To jediné mi práve behalo hlavou, predsa len je to tekutina. Možno mi pomôže viac ako voda. Mýlil som sa a podvedome som to vedel.

Oko mi padlo na parapet, kde som mal odloženú karafu na whisky a sklenený pohár. Vedel som, že by z chladničky bola chutnejšia. Žiaľ túto možnosť som nemal. Hlavne, že bola po ruke.

V hlave sa odohrávala bitka, myšlienky behali, narážali do seba, boli celé zmätené. Ak by mohli rozprávať, povedali by niečo podobné.

„Ten debil ide znova piť a k tomu ešte teplú whisky bez vody, žiadna pipeta, nič?“ Hlava, a s ňou celé telo, ma nejaký ten čas nechápali.

Kašlal som na to. Ráció musí občas ustúpiť do úzadia. Uliel som si pohár aj s akceptovaním straty komfortu, na ktorý som občas zvyknutý. Teraz je však tých osemdesiat percent času, keď som ochotný akceptovať aj horšie podmienky. Predsa len to nebolo tak dávno, keď som vypil kadejaký šmak, hlavne že to tieklo a malo to svoje grády.

Sediac v kresle, zababušený v deke a s pohľadom upreným na uspané mesto, som si priložil pohár k ústam a pomaly do seba naklopil prvý log.

Hm, mňam, to je naozaj celkom dobré. Trošku silnejšia, ale vôbec nie teplá. Na to, že je júlový večer a človek by čakal teplú žbrndu. Privinul som si deku viac k telu. Hm, naozaj sa nezvyčajne ochladilo. Z ničoho nič?

Nakoniec, je to však len počasie. Bez zbytočných ďalších úvah som si užíval svoju chvíľku ticha a pokoja. Whisky bola vychladená, noc pokojná a ja som sa chvíľku cítil konečne dobre. Hlava v ten moment nebolela, akoby dostala signál, že je všetko v poriadku a môžeme pokračovať tam, kde sme prestali. Smäd som necítil, keďže som ho hasil pomalými dúškami toho znamenitého žltohnedého moku. A výčitky? Tie na mňa vôbec nedoliehali. Konečne. Nebýva to tak často.

Výčitky prichádzajú a stále je ich viac. Niekedy sa menia v náznaky depresie, s ktorou musí človek bojovať, aby ho neprehrýzla až na druhý svet. Viem, že život, ktorý žijem, nie je najlepší a určite by si ho nikto nemal brať za svoj príklad. Niekedy ho chcem celý zmeniť, túžim po tom, avšak... tak ľahko podľahnem. Čo som to za človeka? Nie, doteraz som mal v hlave to, ako sa ma výčitky nedotýkajú a už zasa sa niekde zvnútra vynára depresia. Musím ju rýchlo zatrhnúť, ešte kým je čas.

Skrčil som nohy v kolenách a pritiahol som ich k sebe. Ochladilo sa. Zahládel som sa nad seba, aby som svoju romantickú náladu doplnil o pohľad na mesiac a hviezdy.

Hviezdy, ktoré som nevidel. Mal som pocit, že mi niekto spomínal dnešný spln, ale asi ho zatienili oblaky. Čo už. Zabalený do deky, s pohárom v ruke som sa oprel o zábradlie s úmyslom pokochať sa nočným mestom rozprestierajúcim sa pod mojím bytom.

Divné, celé je ponorené do tmy. Jediné svetlá, ktoré vidím sú svetlá áut. A tých je neúrekom. Odstavené na krajnici, svietiace. Škoda, že nevidím bližšie. Vyzerá to ako mravenisko, plné mravcov náhliacich sa za svojimi povinnosťami.

Každopádne mi to môže byť absolútne jedno. V meste sa niečo deje, možno malé sťahovanie národov. To si radšej budem ďalej popíjať tú svoju dobrú whisky. Zdvihol som pohár a snažil som sa kochať pohľadom na tekutinu v ňom. Pri nízkej intenzite svetla som radšej prenechal prednosť inému zmyslu, najprv čuchu a potom chuti. Pomalé prehĺtnutie dúška tohto svätého nápoja mi robil dobre na duši i tele.

Nakoniec mi to však nedalo. Potreboval som vedieť, či sa naozaj niečo nedeje. Ten tik mám vždy, keď v diaľke počujem ranu alebo hlasné, dlhodobé pískanie sirén. Dnes bol impulz svetelný. Iný ako štandardne a to bolo zaujímavé. Odložil som prázdny pohár na parapet a postupne som prešiel do spálne. Na posteli ležal mobil, ten som v tejto chvíli potreboval najviac. Teda, takmer. Mobil som vzal do ruky a vrátil som sa na balkón, aby som znova dolial prázdny pohár. Keď som sa pohodlne usadil a napil, pustil som sa do prehládavania internetu.

Žiadny signál... Je toto vôbec možné? Akoby bola dnešná noc zakliata. Chlad, tma, žiadny mesiac či hviezdy a k tomu nefungujúci internet? Taká samozrejmosť, väčšia ako teplá noc v júli alebo svietiaci mesiac v splne. Nahnevaný s dávkou ráznosti som vykročil k svojmu modemu. S odhodlaním reštartu som kráčal do chodby, keď...

„Au, do pi...“ vypadlo zo mňa v momente, keď pravý palec mojej nohy narazil do prázdnej sklenenej fľašky od piva. V tom momente som nerozumel čo tam robí. To že som ju zabudol pravdepodobne po poslednom večernom záťahu, kde si na konci cesty kupujem vždy nejaký kulinársky zážitok, ako je napríklad nedopečený kebab a lacné pivo mi prišlo neskôr.

Sadol som si na skrinku na topánky a rovno siahol po elektrickej zásuvke. Vytiahol som kábel od modemu a chvíľku počkal. Následne som ho zasunul naspäť do elektrickej siete. Už som sa chcel zdvihnúť, keď mi prišlo čosi veľmi divné. Zapozeral som sa na modem. Niečo mi nesesedelo, ale môj reakčný čas bol ovplyvnený alkoholom. Štandardne na ňom svietilka svietia na zeleno. A teraz? Nič, je celý čierny. Nič nezabliká.

„Čo sa to deje?“ Niekoľkokrát som sa pokúsil modem reštartovať, bez úspechu. Až vtedy mi to došlo. Mohol som sa snažiť ako som chcel, ale elektrický prúd je sviňa. Buď ide, alebo nejde a ak nejde, je to najlepší čas ísť spať. Nech je to už celé za mnou.

Ani to porno si už nepozriem. Zvalil som sa na posteľ a zavrel oči.

Bum, bum, bum...

Zobudil ma buchot do dverí. Nieкто búchal ako zmyslov zbavený, ako keby som niekomu pretiahol manželku a chcel ma teraz zabiť. Alebo že by som niekoho vytápal?

„Áno?“ Skúsil som aspoň naznačiť, že o jeho záujme viem. Nech mi nerozbije celé dvere.

Do riti, posledné čo potrebujem je, aby mi tu búchal nejaký nasratý sused. A prečo vlastne? V hlave som mal guláš, vlastne, tak ako aj predtým než som zaspal. Myšlienky behali, ale zhluk ničoho múdreho nevytvorili.

Čo sa mohlo vlastne stať? Prečo mi takto nieкто búcha na dvere? Močil som v noci z balkóna? Nagrcal som niekomu pred byt?

Nočnú návštevu som nemal, teda nik, kto by mi spravil hanbu. Čo sa teda stalo?

Bum, bum, bum...

Moje „Áno“ ho asi neuspokojilo. Nervóznym som sa postavil a len v boxerkách sa postupne presunul k dverám. Poškriabam sa na zadku a otvoril dvere. Hlavu som pomaly posunul cez zárubňu, keďže pred dverami nikto nestál. To, čo som zbadal, mi prišlo veľmi divné. Na konci chodby sa susedia náhle trepotali s kuframi. Možno idú na dovolenku, ale prečo sú na stenách chodby polepené papierové plagáty? Nedalo mi to, pravdepodobne to budú tie klasické, ktoré som čítal vždy.

Napríklad: *„Nevyhadzujte jedlo na trávnik, je spoločný!“*

„Nevrťajte pred 10:00, bývajú tu malé deti!“

Ešte, že mi tu nikto nevylepil: *„Netahajte si sem svoje jednorazovky a začnite sa konečne správať zodpovedne a hlavne toľko nechlastajte!“*

To by som sa musel asi nakoniec odsťahovať. Našťastie, to však v ten deň nebola téma.

Pomaly som odkrýval k najbližšiemu plagátu asi dva metre od vchodu do môjho bytu. Plagát som strhol s úmyslom prečítať si ho pri raňajkách. Možno sa mi viac podarí pochopiť to divné buchotanie do dverí. Pomaly som sa začal šuchtať naspäť. Bez emócií, čítania či života som sa pomaly snažil zapadnúť do svojho bytu. Karpiny v očiach, polovičná erekcia a hlavne plynový náboj nielen v ústach. Hlavne nikoho nestretnúť. Toto pranie však zostalo len v teoretickej rovine.

Už som bol takmer za dverami, keď sa otvorili dvere suseda bývajúceho presne oproti. S výčitkou na perách som hľadal možnosť chýbajúcich vajíčok alebo sto gramov múky. Už tomu ani sám neverím.

„Sused, vy nejdete?“ oslovil ma chlapík, pričom som nechápal, či ma chce zavolať na raňajky, alebo o čo presne mu ide.

„Sused, a kam by som mal íť?“ v rámci slušnosti a pritom absolútne nechápajúc som mu odpovedal. Zrak mi padol na jeho batožinu a deti, ktoré spoza neho vykúkali.

Nepatrne pozrel na papier v mojich rukách.

„Ešte ste si to neprečítali? Niekomu drbalo v bedni a teraz si to všetci odskáčeme. Hlavne, že pravdu nám nikto nepovie.“

Bez ďalších zbytočných slov sa hnalo dopredu, akceptujúc môj pasívny prístup. Za ním sa náhlili jeho deti a celkom schopná manželka. Štandardne som po nej vždy pozeral a dúfal, že sa niekedy zastaví na kávu. Teraz som sa však cítil paralyzovaný. Nacúval som naspäť do bytu. Hneď napravo som mal kúpeľňu, do ktorej som zahol a hlavu si strčil pod vodovod. Pustil som ho a vyumýval sa. Voda divne smrdela, to mi však v danom momente bolo absolútne jedno. Určite smrdela menej ako ja. Nechápal som, nerozumel, bol som absolútne stratený. Čo sa to deje? Jediný náznak a indícia bol papier, ktorý som strhol zo steny. Bol tým jediným, čo mi mohlo povedať, čo sa deje.

„Žiadame každého obyvateľa, aby sa dobrovoľne podrobil nariadeniam, ktoré dostane od príslušníkov armády a polície. V rámci bezpečnosti a zachovania bezpečia vášho života a zdravotného stavu vás krátkodobo premiestnime do dočasného bezpečného obydlia, kde dostanete ďalšie informácie. Vezmite si so sebou len ten najnutnejší majetok. Všetko podstatné dostanete pridelené. Kto nebude spolupracovať, bude premiestnený podľa možných donucovacích prostriedkov.“

Môj výraz nebol nikdy tak vydesený, ako po prečítaní toho listu. V hlave som mal ešte väčší bordel ako ráno.

Čo sa to deje? Čo sa stalo? Nemal som potuchy, čo robiť.

Je to naozaj pravda? Nie... musel som včera prehltnúť nejakú tabletku. Niekoľko mi namiešal drogy. Niekedy dávno som si zapálil jointa. Priznávam sa, bolo to už dávno. Ešte na vysokej škole.

Niekoľko ma zdrogoval! A toto je len zlý sen, ešte som sa neprebudil. Nevadí, prebudím sa. Musím sa prefackať, pichnúť,

zranit'. Niečo... Toto nemôže byť pravda. Presunul som sa pod sprchu a pustil vodu. Sedel som tam a pozeral na kachličky pred sebou. Voda mi pomaly stekala po tvári a ja som sa cítil ako na psychiatrii. Nevedel som, čo robiť, ako reagovať, čo je správne a čo je vlastne možné?

Čo teraz? Jediná vec, ktorá mi dávala zmysel, bola postaviť sa a utekať na balkón, aby som našiel svoju karafu s whisky. Chytil som ju do rúk, otvoril zátku a nalial si do úst. Žiadne vychutnávanie, ale poriadny log, z ktorého väčšina skončila na mojom takmer nahom tele. To, že som bol mokrý, mi zjavne neprekážalo.

Pár kvapiek však schytilo aj oko, ktoré začalo štípať. Snažil som sa ho vytrieť. Následne som sa oprel o zábradlie a pozeral som na mesto. Napriek ranným hodinám bolo tmavé a po ňom sa prehánali vojenské a policajné autá. To bolo všetko.

Bál som sa, nechápal, nevedel som, čo mám robiť. Zo dňa na deň sa mi zmenil môj svet. Svet, kde som si každý deň užíval a deň zúčtovania neprichádzal.

Nebodaj prišiel? Prečo tak skoro? Čo s ním? Čo ak tu ostanem? Nikto si ma nevšímne. Možno je to len cvičenie, možno sú všetci po víkende naspäť. Možno tréning na okupáciu. Ved' ak by to bolo niečo vážne, iste to bude pár dní predtým v televízii alebo na internete. '

Bol som zmätený, nerozumel som svetu okolo seba. To, čo bolo predtým také jasné a čisté, sa zrazu zmenilo na chaos, ktorý nemal žiadne vysvetlenie.

Ešte jeden glg a treba sa ísť obliecť. Nech tu v trenkách nestraším malé deti. Pôjdem sa prejsť a obzrieť situáciu. Tá je celá divná, ale každopádne, nebude to také zlé ako to vyzerá. Na júl netypická zima ma donútila vytiahnuť si netypické oblečenie. Vzal som svoju mikinu s logom Iron Maiden a staré čierne tepláky.

Smäd zvíťazil, na chvíľku som si sadol k takmer vypitej karafe s whisky. Iba na chvíľku, len taký krátky oddych. Len momentíček, aspoň taký krátky. Ved' na ozname predsa nebolo napísané dokedy sa mám spakovať.

Bum bum bum bum bum... TREEESK!!!!

„Kurva! Čo sa to deje? Halo??“ Ani som sa nenazdal a už som v byte nebol sám. So snahou užiť si svoju krásnu samotu som mal nad sebou príslušníkov nejakej divnej organizácie. Pravdepodobne som bol ich sponzorom, keďže odhadujem, že ich poslal štát, ktorému odovzdávam viac ako päťdesiat percent svojho príjmu. Ak by to niekto nezažil na živo, možno by mu napadlo si nárokovať na službu platiacemu zákazníkovi. Každopádne, teraz však v mojom mene objednávku vystavil niekto iný. Štát, národ, politik... no určite niekto, o kom sa mi budú snívať mokré sny.

Ani som nestihol zachytiť, kedy sa to stalo a zrazu ma spútaného brali dvaja príslušníci prepadovej jednotky. Brániť sa nemalo zmysel. Minimálne mi to v danom momente nenapadlo. V hlave som mal chaos, ostré bodnutia sa mi vrývali niekde v zákutiach mozgu, z úst mi ťahalo a celý som oplýval nejakým nie veľmi atraktívnym ódorom. Podľa akčných filmov by som asi mal niečo vymyslieť, vyšmyknúť sa im, všetkých ich tam zmasakrovať príborovým nožíkom a utiecť. Žiaľ, reálny svet je trochu iný, a preto som radšej zvolil na mňa netradičný, submisívny prístup.

Snaha o minimálnu obranu tam bola. Môj odpor sa však stretol s rúznym nepochopením zo strany mojej neočakávanej návštevy. Nasledovalo typické okno ako po litri tvrdého páleného. Čo som si pamätal viac? Už len prebratie v dodávke, kde som sa cítil ako utečenec. Prekvapivo som už nebol zviazaný. Sedelo nás tam ďalších osem. Nemal som ani potuchy, čo je s mojím bytom, do ktorého sa vlámali tí vagabundi, ktorých pravdepodobne platím zo svojich daní, pod heslom chrániť. Rovnako som nevedel, čo bude s mojou novou audinou, ktorú som používal na lámanie čistých srdc krásnych žien. Vlastne, až tak ma to nezaujímalo, potreboval som zdrhnúť a vysvetlenia som mohol hľadať nabudúce. Hlavne som sa potreboval upokojiť, vychladnúť a premyslieť si, aké alternatívy vlastne mám.

V tom momente som však ešte netušil, čo ma čaká v blízkej či ďalekej budúcnosti. Vlastne som si to ani nevedel predstaviť. Neprial by som to nikomu. Moje očakávanie bolo, že nás odvezú do

najbližšieho krytu civilnej obrany. Ak by to bola pravda, cesta by trvala pár minút. Trvala však minimálne hodinu. Alebo žeby aj dve? Stratil som pojem o čase. Zaskočený, utrápený, znechutený, nahnevaný... Ani som nevedel vyjadriť svoje pocity. Nič dobré by sa v nich však aktuálne nenašlo.

Bol som ako malé šteňa, ktoré odtrhli od rodičov a poriadne zbili. Zabili tak akékoľvek pozitívne očakávania a len tak ma nechali napospas osudu. Čo sa stane v najbližších dňoch, hodinách alebo minútach? Dúfal som len, že pred sebou uvidím svetlo na konci tunela.

Z pohľadov spolucestujúcich mi bolo jasné, že nie som jediný, komu sa nechcelo ísť dobrovoľne. Osem smutných tvári prešpikovaných neistotou, miešaných so strachom, udržovalo v dodávke ponurú atmosféru. Niektoré tváre, dozdobené podliatinami, vyvolávali pocit, že tie plagáty na chodbách niekde v pozadí spomínali aj donucovacie prostriedky. Asi nimi nešetřili. Ani na mužoch, ani na ženách. Hajzli!

Naložili ma posledného, a tak sa mi ušlo miesto hneď pri zadných dverách. Muž sediaci po mojej pravej strane, ktorý podľa svojho oblečenia – športový dres a nevkusne vyzerajúce bežecké legíny – holdoval športu viac ako ja, prehovoril. Žeby konečne náznak vyslobodenia z toľkej dávky neistoty?

„Neviete niekto prečo tu sme? Kam nás to vezú?“

Celá posádka neveriacky zdvihla hlavu a pozerala jedným smerom. Na jediného muža, ktorý sa odvážil prehovoriť. Všetci sme boli zaskočení. Minimálne ja sám. Aspoň tajne som však dúfal, že niekto bude vedieť.

„Určite do nejakého krytu. Vypukla vojna, čítala som o tom. Keď vypukne vojna, skryte sa do krytu. Tak nás tam predsa zvažajú. Čo iné by sa mohlo stať?“ Spýtala sa žena, vekom tesne nad tridsať. Hnedé, vlnité vlasy aj v tomto ponurom svete tmavej dodávky jasne odrážali kvalitnú výživu a skvelú starostlivosť. Make-up, ktorý bol naozaj veľmi profesionálne nalíčený, ma dostával do rozpakov.

Nemala podliatiny ani žiadne iné znaky toho, že ju niekto do niečoho nútil.

Buď si ho zo seba nikdy nedáva dole, alebo sa na túto cestu dopredu pripravovala aspoň hodinu. Z mojich krátkych znalostí žien som nikdy nezažil to, aby tento efekt dostala bez minimálne hodinového okupovania kúpeľne.

„Jediné, čo ma hnevá je to, že som si nemohla vziať svoje obľúbené šaty. Ale tak verím, že si pre ne budem môcť neskôr odskočiť. Alebo že tam nebudeme dlho, veď predsa, čo by sme tam robili?“ dodala dokonale upravená tmavovláska.

Po druhej otázke, nastal v dodávke údiv. Hlavy sa zdvihli a uprene sa pozerali jedným smerom. Aj keď slovo údiv nebolo presné. Skôr to bol úškrn takmer všetkých cestujúcich. Pohľadom všetci jasne vyjadrovali nepochopenie, či ide len o pokus aspoň čiastočne nás rozveseliť, alebo to daná slečna myslí naozaj vážne. Každopádne, asi sme všetci dnes zažili nie úplne štandardný deň, a tak nám neostalo nič iné, ako údiv vymeniť za pochopenie.

„Vojna to nebude, verte mi. Minimálne dôvod, prečo sedíme v tomto aute, nebude vojna. Niečo sa stalo, ale odtiaľto nezistíme nič. Musíme byť trpezliví a vyčkať. Nemyslím, že tí muži nám chcú ublížiť. Možno len dostali jasné rozkazy.“

Ani som poriadne nezaregistroval, kto to povedal. Hlas patrilo jednoznačne žene, zrelej žene. Sčasti v ňom bola cítiť rozvaha, sčasti skúsenosť. Mal som v neho dôveru a nejak prirodzene som akceptoval jeho posolstvo. Rozhliadol som sa. Prehovorila drobná žena v rokoch, ktorá sedela v strede dodávky na mojej strane. V ruke zvierala nejakú drobnosť, špagátik, náhrdelník alebo niečo na povrázku, čo si len tak postupne pretáčala v prstoch ako taký talizman.

Byť trpezlivý? Niekedy sa asi naozaj oplatí počkať a nevrhať sa po rozhodnutiach, ktoré nemáme jasne premyslené. Každopádne, niečo sa dialo a ja som mal jedinú možnosť a tou bolo prijať,